

Arrest

nr. 213 610 van 6 december 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 april 2018 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Met een beslissing van 17 april 2018 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf die verzoekster had ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) ontvankelijk doch ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 13.02.2018 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

EI A., H. (R.R.: ...)

nationaliteit: Marokko

geboren te A. op 01.01.1950

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Reden(en):

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door E.A.H. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur dd. 08.03.2018)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

1.2. Ook op 17 april 2018 neemt de gemachtigde in hoofde van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

“De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: EI A., H.

geboortedatum: 01.01.1950

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, en luidt als volgt:

“Schending van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenrecht, schending van artikel 7 van het K.B. van 17 MEI 2007. - Koninklijk besluit tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel

De Staatssecretaris meent dat de regularisatieaanvraag op basis van medische redenen van verzoekster d.d. 13.02.2018 artikel 9 ter, ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29.12.2010 houdende diverse bepalingen.

Er werden medische elementen aangehaald door E.A.H. die echter niet weerhouden kunnen worden (zie medisch advies arts-adviseur d.d. 08.03.2018).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medisch dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

Dat integendeel tot wat door de Staatssecretaris werd beslist de aanvraag van verzoekster geenszins als ongegrond kan worden beschouwd.

Verzoekster diende haar aanvraag in op 13.02.2018. Deze aanvraag werd ontvankelijk verklaard.

Verzoekster wenst dan ook de volgende opmerkingen te maken:

III.I. Schending van artikel 9ter Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van materiële motiveringsplicht, de formele motiveringsplicht voortvloeiend uit de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.07.1991 en de materiële motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel.

a) Schending van beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "1 Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de aandoeningen van verzoekster.

Verwerende partij dient zorgvuldig om te gaan met het dossier van verzoekster en dit in zijn geheel te onderzoeken.

Er werd duidelijk in de medische stukken aangegeven dat verzoekster op 17.05.2018 een nieuwe cardiologische controle had. Alvorens deze afspraak plaats vond heeft men in het dossier van verzoekster reeds een beslissing genomen.

Dit is alles behalve zorgvuldig.

Men heeft gesteld dat het dossier van verzoekster ontvankelijk doch ongegrond is. Zonder verzoekster eerst in kennis te stellen van deze ontvankelijkheid.

Het dossier van verzoekster is wel degelijk ernstig genoeg om een ontvankelijkheidsbeslissing te nemen en minstens te wachten op de resultaten van de cardioloog.

Dat dit absoluut een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het advies en dus ook de bestreden beslissing miskennen zonder meer de inhoud van deze brieven, ondersteund door een reeks medische attesten en verslagen.

Rechtspraak:

Er is enkel geen bijkomend medisch onderzoek (persoonlijk onderzoek van de verzoekster vb.) nodig voor zover de medische toestand van betrokkene duidelijk uit het medische dossier volgt: arrest RvV 52.058, 30.11.2010.

De nalatigheid om op die manier aanvullende informatie te verzamelen vooraleer advies te geven, is niet alleen in strijd met de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht maar ook met art. 3.

Zie ter illustratie:

- Arrest RvV nr.1765, 17 september 2007 en RvS 206.947, 26 augustus 2010: in geval van tegenstrijdig advies, moet dit voldoende gemotiveerd worden door de adviserend arts

- Arrest RvV nr.84.293, 6 juli 2012: aan de motiveringsplicht is niet voldaan als de verzoekster niet onderzocht werd door de raadsgeneesheer, als deze geen (schriftelijk) contact nam met de eigen geneesheer van verzoekster, of als de raadsgeneesheer geen algemene informatie zou verzameld hebben noch een bijzondere expertise zou bezitten aangaande het specifieke item

In het licht van het nemen van een zorgvuldige beslissing, dient de arts-attaché over te gaan tot het zorgvuldig vergaren van alle nuttige informatie alvorens over te gaan tot het advies. Dat men dit geenszins heeft gedaan, noch verzoekster onderzocht, noch informatie opgevraagd bij de raadsman van verzoekster.

Het is inderdaad geen strikte verplichting voor verweerder als administratieve overheid om (telkens) een persoonlijk onderzoek te laten gebeuren door de arts-adviseur, doch in onderhavig geval kan die verplichting wel afgeleid worden uit het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het is zeer onzorgvuldig van de arts-attaché om met de hartproblemen, toch wel een zeer belangrijk gegeven, geen rekening te houden zeker gezien de ernst van de medische impact voor verzoekster en het feit dat dit de voornaamste of één van de voornaamste medische klachten is.

Schending van de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden)

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft geen familie meer in Marokko. Haar dochter en zoon wonen beide in België en hebben hier verblijf. Zij kan dan ook geenszins terugvallen op familie in Marokko.

De arts-attaché stelt dit als volgt: "Betrokkene verblijft sinds zeer kort in België. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp".

Ze is net naar België gekomen om haar dochter en zoon te vervoegen. Dit is de reden waarom ze Marokko heeft verlaten.

Om te stellen dat gezien haar kort verblijf in België ze wel kan terugkeren is kort door de bocht. Ze kan, omwille van haar medische zorg, niet terugkeren en wordt hier opgevangen door haar dochter en dit is absoluut noodzakelijk.

Het is ook onaanvaardbaar dat de arts-attaché hier geen rekening mee houdt.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

De beslissing concludeert dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit doch dit door de behandeling en opvolging beschikbaar in Marokko geen reëel risico inhoudt.

Er wordt gemotiveerd aan de hand van MedCOI wat een niet voor het publiek toegankelijke databank is. Er wordt niet de minste samenvatting gegeven van het dossier waarop men zich baseert. Ook m.b.t. de medicatie wordt enkel verwezen naar de bijlage 2, doch deze wordt niet gevoegd bij het medisch advies.

Het arrest nr. 108 656 van 28.08.2013 is zeer duidelijk:

"Daargelaten de vraag of verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoekster niet lijdt aan ziekte die een reëel risico voor haar leven of fysieke integriteit inhoudt, dient te worden vastgesteld dat het gegeven dat niet werd nagegaan of de aangehaalde medische aandoening van de verzoekster een reëel risico inhoudt op onmenselijke of vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst strijdig is met de hierboven vermelde artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet dat dit aspect expliciet voorziet."

Uit voorgaande rechtspraak blijkt reeds duidelijk dat, zelfs indien de aandoening in België niet levensbedreigend is, men nog steeds dient te onderzoeken of dit in het land van herkomst ook zo is! Verwerende partij weigert dit te onderzoeken.

De arts-attaché schrijft dat er zowel privé- als openbare systemen zijn in het land van herkomst. Ook haalt de arts-attaché zijn informatie uit de MEDCOI die de beschikbaarheid bespreekt van de medische behandeling "gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft meerdere malen de gelegenheid gehad de te beperkende interpretatie van art. 9ter §1 lid 1 Vreemdelingenwet te veroordelen in het licht van de interpretatie van art. 3 EVRM.

De Raad vertaalde echter een overweging van het EHRM als volgt:

"De principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost." Hieruit werd afgeleid door de Raad dat het geenszins uitgesloten is "dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van art. 3 EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst."

Het is dus niet zo dat de aandoening of ziekte, die uiteraard ernstig moet zijn, ook levensbedreigend zou moeten zijn.

Het is dus van belang vast te stellen of het al dan niet gaat om een ernstige ziekte of aandoening - en deze ziekte of aandoening kan louter fysisch doch ook mentaal van aard zijn - maar ook dat de beschikbaarheid der zorgen en medicatie en de toegankelijkheid ervan in het thuisland, waarschijnlijk, al of niet voorhanden zijn.

III.2. Aangaande de toestand in het land van herkomst

Verzoekster is een vreemdelinge die aan ernstige aandoeningen lijdt en niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

In het advies, gevoegd bij het beroep, van de arts-attaché zijn enkel algemeenheden opgesomd m.b.t. de toegankelijkheid van behandeling in het land van herkomst.

m.b.t. de AMO wordt in het advies zelf reeds gesteld: "Tot op heden is men nog niet geslaagd in het volledig opzet, maar is er reeds een dekking voor werknemers in de private en publieke sector en studenten..."

Verzoekster is geen werknemster in Marokko noch in de private noch in de publieke sector. Zij kan dan ook geen gebruik maken van de AMO.

Er wordt gesteld dat verzoekster voornamelijk nood heeft aan opvang. Deze opvang wordt in België verzorgd door haar dochter. In Marokko heeft zij geen familie meer waarop zij kan terugvallen.

Ook raadpleegde de arts-attaché MEDCIO, doch in zijn disclaimer wordt vermeld (voetnoot 1) dat: "de geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst/7

MedCOI is een databank die niet voor het publiek toegankelijk is waardoor verzoekster niet kan nagaan of deze informatie wel op hem van toepassing is.

Bij de nummers en casussen gehaald uit het MedCOI staat geen bijkomende informatie. Verwerende partij faalt erin om dit te grondig onderzoeken!

Dat het bijgevolg onbegrijpelijk is voor verzoekster waarom verwerende partij de beschikbaarheid van deze medicatie en dus ook de toegankelijkheid voor verzoekster in het land van herkomst niet onderzoekt.

Men heeft dus nagelaten om de situatie in het land van herkomst actueel te onderzoeken en stelt zonder grondig en afdoend onderzoek dat de aanvraag geweigerd dient te worden.

Verzoekster begrijpt niet waarom verwerende partij weigert rekening te houden met ALLE elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift!

Dat dit dan ook onredelijk is en men de intentie van een aanvraag om medische redenen volledig naast zich neerlegt.

Ook wacht men niet tot cardiologische controle die verzoekster zou hebben op 17.05.2018 alvorens een beslissing te nemen.

Dit is geen grondig onderzoek! Dit wordt eveneens bevestigd in het arrest nr. 108 524/11 van uw Raad: "Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zij beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uw Raad heeft zich reeds duidelijk uitgesproken over deze kwestie.

Arrest nr. 105 052 van 14.06.2013 stelt immers het volgende:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Uit het hierboven gestelde blijkt dat de arts-adviseur door enkel te onderzoeken of de aandoening levensbedreigend is, in strijd met artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet nagegaan is of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Ook in het arrest d.d. 08.03.2016 nr. 163 671 sprak uw Raad zich er over uit:

"In casu blijkt geenszins een afzonderlijk, inhoudelijk onderzoek naar de vraag of de aandoening van verzoekende partij in de situatie dat hiervoor geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst of verblijf een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris stelt, wat dit betreft, weliswaar dat "uit het voorgelegd medische dossier niet (kan) worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft", doch uit het medisch advies blijkt enkel een onderzoek of de ingeroepen gezondheidstoestand actueel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. De enige concrete vaststelling die de arts-adviseur deed, betreft de

bevinding dat niet blijkt dat de tuberculose van de klieren(hals) een directe bedreiging voor het leven van de verzoekster inhoudt, dat geen enkel vitaal orgaan in een dergelijke toestand is dat het leven onmiddellijk in gevaar is en dat er geen sprake is van een vergevorderd stadium van de ziekte.

De voormelde bewoordingen laten enkel toe vast te stellen dat de arts-adviseur van oordeel is dat het vaststellen van het ontbreken van een actueel en reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit volstaat om de verzoekster uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Dit blijkt tevens uit de overweging van de arts-adviseur dat "(n)u in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, (...) bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld (kan) worden dat zij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft".

Aldus verbindt de arts-adviseur de vraag of er sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of verblijf volledig aan de vraag of er actueel een reëel gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit en aan de vereiste drempel opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld bij uitwijzing van een vreemdeling. Deze handelswijze is, gelet op voorgaande bespreking over het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in strijd met deze wetsbepaling.

De bestreden beslissing, die volledig is opgehangen aan het advies van de arts-adviseur, steunt bijgevolg op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Aldus werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst."

Zie ook arrest nr. 174 633 d.d. 14.09.2016:

"Het is kennelijk onzorgvuldig van de ambtenaar-geneesheer en de verwerende partij om niet na te gaan of alle specifieke geneesmiddelen van de verzoekende partij of eventuele alternatieven beschikbaar zijn in Nepal. Nu vast staat dat het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2013 behept is met een schending van de materiele motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, dient de eerste bestreden beslissing, die op dit advies steunt en waarvan dit advies integraal deel uitmaakt, te worden vernietigd. Immers is dit advies, gelet op het bepaalde in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en zoals hoger uiteengezet, beslissend voor het weigeren van de verlenging van de machtiging tot verblijf.

Wanneer de verwerende partij uitdrukkelijk verwijst naar een advies van de ambtenaar-geneesheer, uitgebracht volgens een daartoe wettelijk voorziene adviesprocedure, dan maken de motieven van dergelijk advies deel uit van de beslissing en zal ook bij de totstandkoming van dit advies moeten worden voldaan aan de motiveringsplicht. Het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer een arts is, impliceert dan ook niet dat er op hem bij het verlenen van zijn advies conform artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet, geen of een verminderde motiveringsplicht zou rusten."

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Uit al het voorgaande blijkt immers zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster wel degelijk in gevaar is, indien verzoekster dient terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle noodzakelijke medicatie, leeftijd, geheel van aandoeningen en de mogelijkheden van verzoekster om zich toegang tot deze noodzakelijke medicatie te verschaffen.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law.)"

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013: "Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief

afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, Zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die Zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is. De medische aanvraag van verzoekster werd immers nooit uitgebreid en zorgvuldig onderzocht.

Dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Het feit dat verwerende partij desondanks de situatie in het land van herkomst weigert afdoende te onderzoeken, maakt een flagrante schending uit van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel!

Verzoekster begrijpt niet waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen en stukken die zij aanhaalt en voegt in haar verzoekschrift.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus, door geen rekening te houden met de gegevens vermeld in de bijlagen en de aanvulling, de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, luidens hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

III.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Dat het voor verzoekster totaal onbegrijpelijk is, waarom verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de overige informatie in het dossier van verzoekster.

De dochter van verzoekster woont in België en verzoekster is van haar afhankelijk. Zij staat in voor de hulp en mantelzorg van verzoekster.

Dat verwerende partij hier wel degelijk rekening mee dient te houden, nu duidelijk blijkt dat verzoekster mantelzorg nodig heeft.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

Het is voor verzoekster onbegrijpelijk waarom er geen rekening wordt gehouden met ALLE informatie die verzoekster bij haar aanvraag voegt!

Temeer daar er in de beslissing geen enkel spoor is van de overige informatie.

Dat hier niets van terug te vinden is in de bestreden beslissing...

Dat de acties van verwerende partij duidelijk tot doel hebben om de aanvraag van verzoekster ongegrond te verklaren. Waarom houdt men geen rekening met de overige informatie en stukken m.b.t. verzoekster?

Dat het dus een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden, in het nemen van de beslissing, en de motivering omtrent dan ook zwaar in gebreke blijft!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de overige stukken, dienden zij dit te motiveren!

Het mag duidelijk zijn dat een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verzoekster heeft in België haar dochter als steun en toeverlaat. Zij neemt ook de mantelzorg op zich. Hier wordt niet de minste rekening mee gehouden. Dat verzoekster absoluut nood heeft aan bijstand van haar dochter m.b.t. haar medische aandoeningen.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Marokko onmogelijk maken!

Verzoekster heeft nood aan mantelzorg!

Indien verzoekster dient terug te keren, zal zij verkommeren en in een levensbedreigende en mensonterende situatie terechtkomen!

Aangezien er geen gevaar is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land en er geen sprake is van wanordelijkheden en strafbare feiten, nood aan bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, dient het recht op een familieleven van verzoekster gerespecteerd te worden.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er eerder op gericht is om de aanvraag van verzoekster ongegrond te verklaren dan de aanvraag van verzoekster correct te behandelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat men met alle elementen rekening mee heeft gehouden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat er zelfs geen enkele intentie was om de medische toestand correct vast te kunnen stellen en de nood aan behandeling te onderzoeken.

Indien men het medisch dossier in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is, die bewijst dat de aandoening van verzoekster levensbedreigend, minstens mensonterend is.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient men rekening te houden met alle elementen, hetgeen men ook hier nalaat.

Het is voor verzoekster totaal onbegrijpelijk waarom men geen rekening houdt met alle elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift en de stukken die zij voegt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Dit wordt niet grondig, en zelfs helemaal niet onderzocht!

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens; RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de totstandkoming van de bestreden beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet op kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verwerende partij de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat zij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De eerste bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Naar luidt van artikel 9ter, § 1, eerste lid van die wet kan een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde worden aangevraagd door "de in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft".

Ze is, luidens de bewoordingen ervan volledig opgehangen aan het advies van de ambtenaar-geneesheer van 8 maart 2018, dat luidt als volgt:

"Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 13-2-2018.

Hiervoor maak ik gebruik van de volgende bijgevoegde medische stukken:

- > *Standaard Medisch Getuigschrift d.d. 9-2-2018 van Dr. V., huisarts, met de volgende informatie:*
 - *Voorgeschiedenis van hypertensie, CVA(VKF, cholecystectomie*
 - *Huidige problematiek; gevolgen van CVA met gangstoornissen met nood aan hulp in het huishouden en zelfzorg. Analfabeet met problemen van intake medicatie*
 - *Medicamenteuze therapie: Zyloric, Sintrom, Aerus, Coversyl, Torvo(?)*
 - *Stabiele evolutie na CVA*
- > *Verslag van raadpleging cardiologie d.d. 9-11-2017:VKF met rustig ventriculair antwoord., mogelijkheid tot omschakeling naar NOAC b,v, Lixiana i.p.v. Sintrom*
- > *Raadpleging cardiologie d.d. 10-11-2016 (vermelding van nl. controle in juni 2016 in Marokko) preoperatief: VKF, omschakelen naar Fraxodi wegen ingreep*
- > *Verslag opname 15-11-2016 tot 16-11-2016 voor cholecystectomie, ongecompliceerd verloop*
- > *Afspraak controle cardiologie voor 17-5-2018*
- > *Multiple attesten van versterkte zorg en rekening van ziekenhuis*

Uit de aangeleverde informatie kunnen we het volgende besluiten: het gaat hier over een dame van 68 jaar, afkomstig uit Marokko, in de voorgeschiedenis (datum niet gekend) vermelden we een CVA, vermoedelijk op emboligene basis door de voorkamerfibrillatie. Er zijn geen gegevens van restletsels of dergelijke. Zij onderging in België een ongecompliceerde cholecystectomie in 2016 november (kwam zij naar hier voor deze ingreep?). Heden heeft zij vooral nood aan cardiologische follow-up in het kader van de voorkamerfibrillatie die medicamenteus behandeld wordt.

> Als medicatie vermelden we:

- *Sintrom, acenocoumarol, bloedverdunner*
- *Zyloric, allopurinol, tegen jicht en urinezuur*
- *Aerus, desloratadine, antihistaminicum tegen allergie*
- *Atorvastatine, tegen cholesterol*
- *Coversyl, perindopril, tegen hoge bloeddruk*
- *Lixiana, endoxaban, bloedverdunner*

Zij is analfabeet en heeft hulp nodig bij haar medicatie en huishouden en zelfzorg.

Beschikbaarheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Er werd gebruik gemaakt van de volgende bronnen (deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene):

1. *Informatie afkomstig uit de MedCOI-databank die niet-publiek is .*
 - *Aanvraag Medcoi van 31-10-2017 met het unieke referentienummer 10272*
 - *Aanvraag Medcoi van 24-1-2018 met het unieke referentienummer 10643*
2. *In bijlage 2 wordt de beschikbaarheid van de medicatie aangetoond*

Uit deze informatie kan geconcludeerd worden dat voor betrokkene, een dame van 68 jaar uit Marokko,de nodige zorg beschikbaar is in haar thuisland. Ondersteuning en opvolging door cardiologen en huisartsen is beschikbaar.

De hulp van een verpleegkundige om haar medicatie te geven is eveneens beschikbaar evenals de noodzakelijke medicatie: Atorvastatine Acenocouarol, Disloratidine, Allopurinol, Perindopril. Omschakeling naar NOAC's is eveneens mogelijk vermits Rivaroxaban ook beschikbaar is.

Toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in het land van herkomst:

Allereerst kan een verblijfstitel niet enkel op basis van het feit dat de toegankelijkheid van de behandelingen in het land van onthaal en het land van herkomst sterk uiteen kan lopen, afgegeven worden worden. Naast de verificatie van de mogelijkheden tot behandeling in het land van herkomst of het land waar de aanvrager gewoonlijk verblijft, of in het kader van een aanvraag uitgevoerde evaluatie ook plaats op het niveau van de mogelijkheden om toegang te krijgen tot deze behandelingen. Rekening houdend met de organisatie en de middelen van elke staat zijn de nationale gezondheidssystemen zeer uiteenlopend. Het kan om een privé-systeem of een openbaar systeem gaan een staatsprogramma, internationale samenwerking, een ziektekostenverzekering, een ziekenfonds... Het gaat dus om een systeem dat de aanvrager in staat stelt om de vereiste zorgen te bekomen.

Het gaat er niet om zich ervan te verzekeren dat het kwaliteitsniveau van dit systeem vergelijkbaar is met het systeem dat in België bestaat. Deze vergelijking zou tot gevolg hebben dat een verblijfsrecht zou worden toegekend aan de persoon wiens systeem voor de toegang tot zorgverlening van minder goede kwaliteit zou zijn dan het systeem in België. Dit zou niet in overeenstemming zijn met de belangrijkste doelstelling van de verificaties op het gebied van de toegang tot de zorgverlening, namelijk zich ervan verzekeren dat deze zorgverlening in haar land van herkomst of het land waar zij verblijft toegankelijk is voor de aanvrager.

In 2002, na akkoorden met de WHO, stemde Marokko wet 65-00, die een universeel systeem van gezondheidszorg verzekerde voor iedereen, in Marokko bestaan er twee naast elkaar staande systemen van gezondheidszorg namelijk:

- L' Assurance Maladie Obligatoire of AMO)
- Le Régime d'Assistance Médicale of RAMED

In maart 2015 was 58% van de bevolking reeds aangesloten bij één van de twee systemen.

De AMO werd in 2005 opgericht met de bedoeling gezondheidszorg te garanderen voor zowel de publieke als private sector, voor zelfstandigen, gepensioneerden, studenten, vroegere verzetsstrijders en leden van het vrijheidsleger. Tot op heden is men nog niet geslaagd in het volledig opzet, maar is er reeds een dekking voor werknemers in de private en publieke sector en studenten. Werknemers uit de private sector en gepensioneerden zijn aangesloten bij de Caisse Nationale de Sécurité Sociale (CVSS), de publieke sector is aangesloten bij de Caisse Nationale des Organismes de la Prévoyance Sociale (CNOPS).

Personen die onder het AMO-systeem vallen, krijgen behandelingen en medicijnen terugbetaald door de verzekering. Het percentage van terugbetaling varieert tussen de 70 en 100 %.

De RAMED werd opgericht in 2012. Er zijn twee categorieën mensen die kunnen genieten van de voordelen van RAMED:

- personen die als 'kwetsbaar' beschouwd worden: zij betalen een bijdrage van MAD120 (+/-10 euro) per persoon.
- personen die als 'arm' beschouwd worden: zij kunnen gratis beroep doen op het systeem.

Begunstigden van RAMED krijgen gratis eerste-, tweede- en derdelijnszorg in publieke ziekenhuizen, op voorwaarde dat ze eerst langsgaan in hun gezondheidscentrum. Volwassenen zonder familie, alsook personen zonder verblijfplaats kunnen gratis genieten van het RAMED-systeem.

Om aanspraak te kunnen maken op het RAMED-systeem, moet men bewijzen dat men geen begunstigde is van AMO en dat men onvoldoende Inkomsten heeft om de medische uitgaven te dekken.

Specifiek voor betrokkene:

Naast de regelmatige controles bij de cardioloog of huisarts, acties die gedekt worden door één van de bovenstaande instanties, heeft betrokkene vooral nood aan opvang, meer dan alleen medisch-technische zorg. In het dossier zijn geen argumenten dat betrokkene haar medische behandeling die ze nodig had na haar medische incidenten in de voorgeschiedenis niet kon volgen voor zij naar hier kwam. Opvang en eventuele mantelzorg tijdens de behandeling: betrokkene verblijft sinds zeer kort in België. Het lijkt onwaarschijnlijk dat betrokkene in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp.

Niets verhindert betrokkene om terug te keren. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken.

Conclusie;

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandelingen opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko."

2.1.3. In eerste instantie moet worden vastgesteld dat de ambtenaar-geneesheer zich, in tegenstelling tot wat verzoekster meent te kunnen laten gelden, niet heeft beperkt tot een onderzoek naar het al dan niet levensbedreigend karakter van de aandoening van verzoekster, doch heeft erkend dat zij

behandeling nodig heeft, maar dat deze behandeling en opvolging beschikbaar zijn en toegankelijk in het land van herkomst.

Verzoekster verwijt de verwerende partij niet zorgvuldig te hebben gehandeld, nu tegelijk werd gesteld dat de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond is zonder dat zij voorafgaand in kennis werd gesteld van de ontvankelijkheid enerzijds, en dat in de medische stukken duidelijk werd aangegeven dat zij op 17 mei 2018 een nieuwe cardiologische controle had, zodat terwijl wordt gewacht op de resultaten van de cardioloog, de aanvraag ontvankelijk kon worden verklaard anderzijds. Ook betoogt zij dat de ambtenaar-geneesheer, in het licht van zijn verplichting om alle nuttige informatie te vergaren alvorens zijn advies te verstrekken, verzoekster zelf had moeten onderzoeken of informatie moeten opvragen bij haar raadsman

Er is de Raad geen bepaling bekend die de verwerende partij ertoe zou verplichten om inzake een aanvraag die werd ingediend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet eerst een afzonderlijke beslissing te nemen over de ontvankelijkheid van de aanvraag en om de aanvrager daarvan in kennis te stellen alvorens wordt overgegaan tot de beoordeling van de gegrondheid ervan. Verzoekster toont het bestaan van zulk een bepaling ook niet aan.

Waar verzoekster de verwerende partij verder verwijt dat zij de uitslag van haar cardiologisch onderzoek op 17 mei 2018 niet heeft afgewacht, moet worden vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij een belang heeft bij deze grief. Immers, het huidige verzoekschrift werd ingediend op 4 juli 2018, anderhalve maand na de geplande consultatie, en verzoekster zwijgt in alle talen over de bevindingen van deze consultatie. Ook ter terechtzitting kan zij hierover geen informatie geven. Zij toont dus niet aan dat resultaten van deze consultatie van enige invloed zou kunnen zijn geweest op de beoordeling van de elementen van haar dossier.

De voorgaande vaststelling brengt de Raad bij het volgende punt: verzoekster verwijt de ambtenaar-geneesheer geen aanvullende informatie te hebben verzameld. Zij erkent dat dit geen verplichting is die uit de wet voortvloeit, maar stelt dat dit wel voortvloeit uit het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel. Echter, ook op dit punt toont zij niet aan op welke wijze het inwinnen van aanvullende informatie –door een eigen onderzoek, door de bevraging van de behandelend geneesheer of van verzoeksters raadsman- een ander licht zou hebben kunnen werpen op de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer. Uit niets blijkt dat hij niet over voldoende informatie zou hebben beschikt om een beoordeling te maken, of dat er nood zou zijn aan bijkomende gegevens. Bovendien is hiervoor al gebleken dat verzoekster niet aantoonde dat een eventueel bijkomend onderzoek soelaas zou hebben gebracht, nu zij nadat het advies werd gegeven op 8 maart 2018 en nadat de bestreden beslissing werd genomen op 17 april 2018 nog een bijkomend cardiologisch onderzoek had, maar noch bij haar verzoekschrift, noch ter terechtzitting heeft geduid op welke wijze dit bijkomend onderzoek een invloed zou kunnen hebben gehad op de beoordeling van haar aanvraag. Het is dus op zijn minst niet ernstig, te stellen dat de verwerende partij nog bijkomende informatie had moeten opvragen bij de raadsman van de verwerende partij.

Verzoekster stelt voorts dat de ambtenaar-geneesheer gebruik heeft gemaakt van MedCOI, een databank die niet publiek toegankelijk is zodat zij niet kan nagaan of de informatie wel op haar van toepassing is. Bij de nummers en casussen staat geen bijkomende informatie. Bovendien wordt in de disclaimer in voetnoot vermeld dat de geleverde informatie beperkt is *“tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst”*.

De Raad stelt in eerste instantie vast dat uit de motivering van het advies blijkt welke informatie de ambtenaar-geneesheer uit de MedCOI en de bijlage 2 in het dossier heeft afgeleid, met name dat ondersteuning en opvolging door cardiologen en huisartsen beschikbaar is, met de noodzakelijke medicatie én de hulp van een verpleegster om deze medicatie te geven enerzijds, en dat hij erop heeft gewezen dat de bronnen zich in het administratief dossier bevinden, anderzijds. Verzoekster kon zich tegen deze vaststellingen verweren indien gewenst, door gebruik te maken van eigen informatiebronnen of door inzage te vragen in het dossier om alzo de inhoud van de door de ambtenaar-geneesheer gebruikte bronnen na te gaan. Verzoekster toont niet aan dat zij inzage heeft gevraagd, en brengt evenmin informatie bij waaruit zou blijken dat de conclusies van de ambtenaar-geneesheer over de beschikbaarheid van de medische zorgen niet correct zouden zijn.

Wat de disclaimer in de voetnoot betreft, moet worden vastgesteld dat deze in zijn geheel luidt als volgt:

“De geleverde informatie is beperkt tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, in het land van herkomst. Er wordt geen informatie over de toegankelijkheid van de behandeling verschaft.”

Aangezien de ambtenaar-geneesheer verder in zijn advies nog overgaat tot een aparte beoordeling van de toegankelijkheid van de behandeling, is het de Raad niet duidelijk op welke wijze deze disclaimer het advies in een ander daglicht zou kunnen stellen. Verzoekster geeft hierover verder ook geen toelichting.

Met betrekking tot de toegankelijkheid van de noodzakelijke behandelingen, stelt verzoekster dat zij geen gebruik kan maken van AMO omdat zij geen werkneemster is. Echter, zij gaat er volledig aan voorbij dat de ambtenaar-geneesheer niet alleen heeft gewezen op de AMO (Assurance Maladie Obligatoire), maar ook op het RAMED (Régime d'Assistance Médicale), als zijnde twee naast elkaar staande systemen van gezondheidszorg. In het advies wordt erop gewezen dat, om aanspraak te kunnen maken op het RAMED-systeem, men moet bewijzen dat men geen begunstigde is van AMO en dat men onvoldoende inkomsten heeft om de medische uitgaven te dekken. Verzoekster, die precies betoogt dat zij geen gebruik kan maken van AMO, toont dus niet aan dat zij voor de voor haar noodzakelijke behandeling evenmin kan terugvallen op het RAMED-systeem, dat voorziet in gratis eerste-, tweede- en derdelijnszorg in publieke ziekenhuizen, op voorwaarde dat de begunstigten ervan eerst langsgaan in hun gezondheidscentrum.

Verzoekster wijt andermaal op de disclaimer in het advies, die stelt dat de geleverde informatie beperkt is tot de beschikbaarheid van de medische behandeling, gewoonlijk in een welbepaalde kliniek of gezondheidsinstelling, terwijl zij voornamelijk nood heeft aan opvang, die in België wordt verzorgd door haar dochter. Zij betoogt ook dat zij in Marokko geen familie meer heeft waarop zij kan terugvallen; haar dochter en zoon wonen beide in België en hebben hier verblijf. Dit is precies de reden waarom zij naar België is gekomen. Zij kan dan ook geenszins terugvallen op familie in Marokko, stelt zij. Zij kan, omwille van haar medische zorg niet terugkeren, en de opvang door haar dochter is absoluut noodzakelijk.

De ambtenaar-geneesheer heeft in zijn advies vastgesteld dat verzoekster *analfabeet is en hulp nodig heeft “bij haar medicatie en huishouden en zelfzorg”*. Voor wat betreft de medicatie, stelde hij vast dat de hulp van een verpleegkundige om haar medicatie te geven beschikbaar is. Voor wat betreft het huishouden en zelfzorg, wordt in het advies gesteld dat verzoekster sinds zeer kort in België verblijft en het *onwaarschijnlijk lijkt dat zij “in Marokko geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben bij wie zij terecht kan voor (tijdelijke) opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar en/of voor (tijdelijke) financiële hulp”*. Verzoekster stelt dat haar zoon en dochter allebei in België wonen, dat zij in Marokko niet kan terugvallen op familie en dat de opvang door haar dochter absoluut noodzakelijk is, maar dit is slechts een blote bewering zonder meer, die des te meer klemmt nu uit het standaard medisch getuigschrift van 10 april 2017 blijkt dat de nood aan hulp in het huishouden en zelfzorg het gevolg zijn van de CVA die zij heeft gehad op een niet nader genoemd tijdstip maar in ieder geval toen zij nog in Marokko verbleef enerzijds, en dat zij rond oktober 2016 voor klachten van een heel andere aard naar een Marokkaans ziekenhuis is gegaan, waarna zij hiervoor in België op succesvolle wijze een ingreep heeft ondergaan anderzijds. Met andere woorden, verzoekster toont met haar blote beweringen niet aan dat haar situatie op het vlak van zelfzorg en zorg in het huishouden nu anders is dan op het ogenblik dat zij nog in Marokko verbleef. In die optiek is het geenszins kennelijk onredelijk van de gemachtigde om ervan uit te gaan dat het onwaarschijnlijk is dat zij in Marokko geen familiaal of sociaal netwerk zou hebben bij wie zij terecht kan voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar. Verzoekster toont dus niet aan dat zij zich voor wat betreft de mantelzorg, uitsluitend zou kunnen beroepen op de hulp van haar in België verblijvende dochter.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aantoont dat de ambtenaar-geneesheer op onwettige, kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze is gekomen tot de conclusie dat *“de pathologie bij de betrokkene, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandelingen opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Marokko”*, of dat hij daarover niet afdoende zou hebben gemotiveerd. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel blijkt evenmin. Derhalve toont zij evenmin aan dat de gemachtigde, door zich in de bestreden beslissing te steunen op het advies van de ambtenaar-geneesheer, zich schuldig heeft gemaakt aan de door haar opgeworpen schendingen.

In de mate dat verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM opwerpt, moet erop worden gewezen dat de bevoegdheid van de ambtenaar-geneesheer in het kader van het advies dat hij

verschafft naar aanleiding van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, beperkt is tot de beoordeling van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in het land van herkomst, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Verzoekster toont niet aan dat zij, of bij uitbreiding de gemachtigde, in de beslissing tot beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen, een uitdrukkelijk onderzoek naar de schending van artikel 8 van het EVRM moest voeren, los van de medische situatie van verzoekster. De ambtenaar-geneesheer heeft wél, zoals reeds gesteld, vastgesteld dat het weinig waarschijnlijk is dat verzoekster in Marokko geen familiaal of sociaal netwerk zou hebben bij wie zij terecht kan voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar zodat zij niet heeft aangetoond dat zij zich uitsluitend door haar dochter in België kan laten verzorgen. Voor het overige kan worden verwezen naar het middel dat werd ontwikkeld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het eerste middel, dat verder geen andere draagwijdte heeft dan hiervoor werd besproken, kan niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, en luidt als volgt:

“Schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel

Verzoekster kreeg een bijlage 13 (bevel om het grondgebied te verlaten) betekend.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering waarom haar aanvraag werd geweigerd.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Marokko.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt deze beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

A.M.M. Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming. "3 Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. de huidige situatie van verzoekster.

Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoekster niet kan terug keren naar Marokko, wat hierboven uitgebreid uiteen is gezet.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er enige afweging werd gemaakt of een onderzoek is verricht naar de situatie van verzoekster hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art. 3 van het EVRM.

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoekster grondig onderzocht is, alvorens de beslissing werd genomen.

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoekster in haar geheel te onderzoeken! De bestreden beslissing schendt ook de motiveringsverplichting

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen en aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) .

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft dus vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, afgeleverd aan verzoekster, dient dan ook vernietigd te worden.

Er wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoekster de steun en bijstand krijgt van haar dochter.

Bovendien is er eens schending van de hoorplicht

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoekster nooit gehoord is geweest, alvorens haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op haar persoonlijk gedrag en die haar belangen zwaar kan treffen, zonder dat haar vooraf de gelegenheid wordt gegeven haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*

(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoekster opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 13, §3, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoekster het grondgebied dient te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bovendien geen enkele afweging maakt m.b.t. tot de gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt voor de fysieke integriteit van verzoekster.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is en in strijd met internationale regelgeving!

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoekster op meer dan een geringe wijze in haar belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing tot ongegrondheid van haar aanvraag op basis van art. 9ter.

De bestreden beslissing is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoekster.

Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoekster de mogelijkheid te geven om haar standpunt over een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoekster vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoekster de kans diende te hebben om hierop te reageren.

Het niet horen van verzoekster heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

IV.2 Schending van artikel 3 EVRM

Indien verzoekster terug naar haar land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekster zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij heeft namelijk geen familie of vrienden die haar daar kunnen opvangen, zelfs niet tijdelijk. Haar dochter en zoon zijn beiden in België en vangen haar hier op.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. haar aandoening.

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekster dient terug te keren.

Bovendien wordt dit versterkt door het feit dat verzoekster ernstig ziek is. Zij diende een regularisatieaanvraag in op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot behandeling in Marokko en het risico op een mensonterende situatie.

De medische infrastructuur laat te wensen over. Zij heeft nood aan een behandeling dewelke zij in Marokko niet zal kunnen krijgen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dit wordt bovendien keer op keer bevestigd door uw Raad.

Arrest 92 397 van 29 november 2012 van uw Raad stelt:

"Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen direct levensbedreigend zijn, in die zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst, de rechtspraak van het EHRM inzake art 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert."

Ook arrest nr. 108 524/11 van uw Raad maakt diezelfde overweging:

"Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen, hetzij van geestelijke, hetzij van fysieke aard, een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging. In tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van ernst van de aandoening of de ziekte 'levensbedreigend' dient te zijn 'gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.'

Uit het voorgaande blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekster in gevaar is, indien zij dient terug te keren naar Marokko, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtzekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.⁵

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende:

"The Court reiterates that in the circumstances of extradition of ex-pulsion and a claim in conjunction with Article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court Attachés to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk of treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case-law."

Uw Raad sloot zich hierbij aan. Onder andere in arrest nr. 113 706 van 12.11.2013:

"Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste zicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, Zij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die Zij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn."

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissingen dan ook dienen vernietigd en geschorst te worden.

IV.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Dat het voor verzoekster totaal onbegrijpelijk is, waarom verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de overige informatie in het dossier van verzoekster.

De dochter van verzoekster woont in België en verzoekster is van haar afhankelijk. Zij staat in voor de hulp en mantelzorg van verzoekster.

Dat verwerende partij hier wel degelijk rekening mee dient te houden, nu duidelijk blijkt dat verzoekster mantelzorg nodig heeft.

Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel!

Het is voor verzoekster onbegrijpelijk waarom er geen rekening wordt gehouden met ALLE informatie die verzoekster bij haar aanvraag voegt!

Temeer daar er in de beslissing geen enkel spoor is van de overige informatie en er dus niets van terug te vinden is ...

Dat de acties van verwerende partij duidelijk tot doel hebben om de aanvraag van verzoekster ongegrond te verklaren. Waarom houdt men geen rekening met de overige informatie van verzoekster?

Dat het dus een flagrante schending uitmaakt van het rechtszekerheidsbeginsel door hier geen rekening mee te houden, in het nemen van de beslissing, en de motivering omtrent dan ook zwaar in gebreke blijft!

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, en indien zij van mening zijn dat zij geen rekening dienden te houden met de overige stukken, dienden zij dit te motiveren!

Het mag duidelijk zijn dat een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Lid 2

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verzoekster heeft haar dochter in België als steun en toeverlaat. Zij staat ook in voor de mantelzorg. Hier wordt niet de minste rekening mee gehouden. Zij heeft absoluut nood aan de bijstand van haar dochter, zowel voor opvang als voor de medische steun

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling. Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat , individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er in hoofde van verzoekster wel degelijk sprake is van hinderpalen die een eventuele terugkeer naar Marokko onmogelijk maken!

Verzoekster heeft nood aan mantelzorg!

Indien verzoekster dient terug te keren, zal zij verkommeren en in een levensbedreigende en mensonterende situatie terechtkomen!

Aangezien er geen gevaar is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land en er geen sprake is van wanordelijkheden en strafbare feiten, nood aan bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, dient het recht op een familieleven van verzoekster gerespecteerd te worden.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er eerder op gericht is om de aanvraag van verzoekster ongegrond te verklaren dan de aanvraag van verzoekster correct te behandelen.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers op geen enkele manier dat men met alle elementen rekening mee heeft gehouden! Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat er zelfs geen enkel intentie was om de medische toestand correct vast te stellen en te behandelen.

Indien men het medisch dossier in zijn geheel bestudeert, blijkt wel degelijk dat alle informatie voorhanden is, die bewijst dat de aandoening van verzoekster levensbedreigend, minstens mensonterend is.

Indien men de actuele situatie echt wil beoordelen dient men rekening te houden met alle elementen, hetgeen men ook hier nalaat.

Het is voor verzoekster totaal onbegrijpelijk waarom men geen rekening houdt met alle elementen die zij aanhaalt in haar verzoekschrift en de stukken die zij voegt.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden. In casu wordt dit niet gedaan. Dit wordt niet grondig, en zelfs helemaal niet onderzocht!

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat verzoekster dan ook meent dat haar aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Dat verzoekster dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de schending van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel."

2.2.2. Wat betreft de schending van de hoorplicht, moet het volgende worden gesteld:

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij haar grief dat zij, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, niet werd gehoord, moet zij aannemelijk maken dat de bestreden beslissing mogelijks anders had kunnen zijn mocht zij zijn gehoord. Immers, niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure levert een schending van dit recht op, en niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen leidt stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat verzoekster zich beperkt tot een aantal theoretische beschouwingen. Zij brengt evenwel niets aan dat erop zou kunnen wijzen dat zij specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden. Immers, zoals hierna zal blijken beroept zij zich enkel op elementen die reeds aan bod kwamen in de eerste bestreden beslissing waarin een antwoord werd geformuleerd op de elementen die verzoeksters individuele situatie kenmerken. In die omstandigheden kan de verzoekende partij zich niet op dienstige wijze beroepen op de schending van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur of als algemeen beginsel van Unierecht.

2.2.3. Wat betreft de schending van artikel 8 van het EVRM, betoogt verzoekster dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met alle informatie in het dossier van verzoekster en stelt zij voor de noodzakelijke mantelzorg uitsluitend op haar dochter die in België woont kan rekenen. Met dit argument valt zij terug op hetgeen zij ook reeds in haar aanvraag om machtiging tot verblijf had aangehaald. Uit het eerste middel is gebleken dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing op deugdzame wijze had vastgesteld dat verzoekster slechts sinds zeer kort in België verblijft en het zeer onwaarschijnlijk is dat zij zich in haar land van herkomst niet zou kunnen beroepen op familie, vrienden of kennissen voor opvang en hulp bij het bekomen van de nodige zorgen aldaar. Verzoekster kan dus bezwaarlijk volhouden dat niet werd gemotiveerd over de vraag of zij in haar land van herkomst een familieleven kan verderzetten, rekening houdende met haar individuele situatie, temeer nu zij pas sedert kort in België verblijft. Zij maakt dan ook niet aannemelijk waarom in het bevel om het grondgebied te verlaten hierover opnieuw zou moeten worden gemotiveerd. Evenmin kan verzoekster worden gevolgd waar zij betoogt dat uitsluitend haar dochter kan instaan voor haar opvang en mantelzorg, nu zij zich beperkt tot de blote bewering dat zij in Marokko niemand meer heeft. Verzoekster toont op deze gronden dan ook niet aan dat er hinderpalen zijn voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezins- of familieleven in het land van herkomst of elders, temeer nu zij ook niet aantoonde dat en om welke reden haar dochter haar desgevallend niet zou kunnen vergezellen.

2.2.4. Wat betreft de schending van artikel 3 van het EVRM, moet worden vastgesteld dat verzoekster ook wat deze vermeende schending betreft geen andere elementen aanhaalt dan deze die betrekking hebben op haar medische situatie. Zoals bij de bespreking van het eerste middel als is gebleken, heeft verzoekster niet aangetoond dat de verwerende partij ten onrechte heeft vastgesteld dat uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft. Dat hierover in casu andermaal zou moeten worden gemotiveerd in het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op (datum in letters) door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS